ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ

Τοῦ Μ. ΓΙΟΚΑΪ

ΟΝΑΣ κύριος ἐκράτησε ὁλόκληρο διαμέρισμα πρώτης θέσεως τοῦ ἐξπρὲς τραίνου τῆς Ἀνατολῆς γιὰ νὰ εἶνε μόνος. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν ὑπάλληλον ἔδωκε ἕνα ἡγεμονικὸ πουρμπουὰρ καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴ πωλήτρια τῶν ἐφημερίδων ἀγόρασε ὅλη τὴ σειρὰ τῶν πρωϊνῶν φύλλων.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερον σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος καὶ εἶπε, βγάζοντας τὸ καπέλλο του:

— Συγνώμην, κύριε, ποῦ σᾶς ἐνοχλῶ, ἀλλὰ μιὰ νέα κυρία δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ θέσι.

— Εἶνε ὡραία;

— Παρακαλῶ δέστε την μόνος, στέκεται ἐδῶ ἔξω, κοντὰ στὸ παράθυρο.

—Χμ.... μιὰ διαβολεμένη κορμοστασιὰ καὶ κάτι μάτια τόσο φλογερά, ποὺ θἄναβαν φωτιὰ καὶ σὲ μιὰ καρδιὰ δεμένη μὲσ'στὰ σίδερα. Ἀλλὰ πέστε, σᾶς παρακαλῶ, τῆς κυρίας πῶς εἶμαι μανιώδης καπνιστής.

— Καὶ ἡ κυρία καπνίζει μὲ πάθος, γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ σὲ κανένα διαμέρισμα κυριῶν, γιατὶ ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα.

— Τέλος πάντων, ἂς εἶνε. Ἀφήσετε τὴν κυρία νὰ μπῇ!

Ἡ κυρία, μπαίνοντας, ἐμουρμούρισε μερικὲς λέξεις εὐχαριστηρίους, ἄφησε τὴ μικρὴ βαλίτζα της νὰ τὴν τοποθετήσῃ ὁ ὑπάλληλος καὶ αὐτὴ ἐπῆγε κ' ἐκάθισε στὴ γωνία κοντὰ στὴν πόρτα. Τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ κινῆται σιγὰ-σιγά, ὁ ὑπάλληλος ἐτρύπησε τὰ εἰσιτήρια, καὶ οἱ δύο τους ἔμειναν μόνοι. Ἡ κυρία εἶχε μαῦρα μαλλιὰ καὶ βαθύχρωμα σκοτεινὰ μάτια, ὁ κύριος ἦταν ξανθὸς καὶ γαλανός.

Ἡ κυρία ἄναψε ἕνα σιγαρέτο καὶ ἐπέτρεψε στὸ κύριο νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο...

— Ἡ ἐρίτιμος δεσποινὶς ταξειδεύει γιὰ τὴ Βιέννη; ἠρώτησεν ὁ κύριος.

— Ὄχι, πειὸ μακρυά.

— Λοιπὸν γιὰ τὸ Παρίσι;

— Ἀκόμη πειὸ μακρυά.

— Ἴσως γιὰ τὸ Λονδῖνον;

— Ταξειδεύω γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι ὑπέροχο, κι' ἐγὼ ταξειδεύω γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη.

—Λοιπὸν θὰ εἴμαστε ἕως ἐκεῖ συνταξειδιῶται.

— Αὐτὸ μοῦ προξενεῖ πολλὴ χαρά. Χωρὶς ἄλλο κάνετε, δεσποινίς. ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς;

— Κᾶτι λιγότερο ἀπ' αὐτό, ἔχω κλείσῃ συμβόλαια μ' ἕναν Ἀμερικανὸν ἰμπρεσσάριον.

— Ἄ, εἴσαστε λοιπὸν καλλιτέχνις; Ἴσως ἀοιδὸς τῆς ὄπερας;

— Ὄχι, κύριε.

— Τότε λοιπὸν χορεύτρια;

— Κάθε ἄλλο. Δὲν ἔχω καμιὰ σχέσι μὲ τὰς Μούσας.

— Τότε θὰ εἶσθε βέβαια καλλιτέχνις τῆς ἱππασίας.

— Οὔτε.

— Τότε θὰ κινῆσθε εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας. Θὰ εἶσθε ἴσως μιὰ βασίλισσα τῶν αἰθέρων.

— Τὸ ἐμαντέψατε. Εἶμαι ἡ ἀεροπόρος «Μαγκνέτα».

— Ἄ, λοιπὸν γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται τόσο γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία σας.

Ὁ κύριος ἐπλησίασε πρῶτα περισσότερο κοντὰ στὴν κυρία, ἔπειτα ἐπῆγε κ' ἐκάθησε πολὺ κοντά της.

— Καὶ τώρα πέστε μου τὸ μυστικό, χαριτωμένη Μαγκνέτα, πῶς μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅλα ἐκεῖνα τὰ τρομερὰ γυμνάσια στὰ ὕψη χωρὶς νὰ πέφτετε;

— Ἀλλά, κύριε, αὐτὰ εἶναι τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ μαρτυρήσω σὲ κανένα.

— Κι' ἂν σᾶς μαρτυρήσω ἐγὼ τὰ δικά μου μυστικά, θὰ μοῦ μαρτυρήσετε κ' ἐσεῖς τὰ δικά σας;

— Τότε φυσικὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε διαφορετικό....

— Ἂς δοῦμε, δεσποινίς. Θὰ μπορούσαμε οἱ δύο μας νὰ γυρίσουμε ὅλον τὸν κόσμον — στεριὰ καὶ θάλασσα — σὰν ζευγαράκι νεοπανδρευμένων. Ἐγὼ θὰ ἐπλήρωνα τὰ ἔξοδα τῶν ταξειδίων καὶ θὰ ἐφρόντιζα γιὰ ὅλα.

Ὁ κύριος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ χαρτοφυλάκιο κ' ἔδειξε στὴν κυρία ἕνα δέμα χαρτονομισμάτων, ποὺ θὰ ἦταν πάνω κάτω διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μικρό μου πορτοφόλι γιὰ τὰ ἐπισκεπτήρια.

Ἡ κυρία ἐγέλασε.

— Δὲν εἶνε διόλου κακὸ συστατικὸ γράμμα γιὰ σᾶς. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι λοιπόν, ἔστω. Θὰ ταξειδεύσωμε ὡς κύριος καὶ κυρία.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε λοιπόν, κυρία, νὰ κλείσω μιὰ στιγμὴ τὴν κουρτίνα τοῦ διαμερίσματός μας;

— Ὅπως θέλετε, κύριε!

— Τότε γυρίσετε μιὰ στιγμὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιατὶ θέλω μιὰ στιγμὴ ν' ἀλλάξω ροῦχα.

.... Ὅταν ἡ κυρία ἐγύρισε τὸ πρόσωπό της, εἶδε μπροστά της μιὰ κομψὴ κυρία μὲ μεταξωτὸ ταξειδιώτικο ἐπανωφόρι, μὲ καπέλλο μὲ φτερό, βέλο καὶ ψηλὰ σουηδικὰ ὁδοιπορικὰ παπούτσια. Στὰ μάγουλα ποὺ ἦσαν ἐπιμελῶς ξυρισμένα, εἶχε βάλει μιὰ ρόζ πούδρα κ' ἔτσι ἡ μεταμόρφωσις θὰ ἐγελοῦσε καὶ τὸ πλέον ἐξησκημένο μάτι.

— Ἔχετε καμμιὰ σημαντικὴ αἰτία γιὰ νὰ μασκαρευθῆτε ἔτσι; ἐρώτησε ἡ Μαγκνέτα. Ἀποφεύγετε φυσικὰ νὰ ἐμφανισθῆτε μὲ τὸ φυσικό σας πρόσωπο.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς, μαγευτικὴ βασίλισσα τῶν αἰθέρων. Ἡ ἀσφάλεια μου ἐξασφαλίζει καὶ σᾶς. Ἅμα φθάσωμεν στὴν Νέα Ὑόρκη, θὰ πάρετε δέκα χιλιάδες φράγκα γιὰ πληρωμὴ τῆς σιωπῆς σας.

— Ἀλλὰ μᾶς ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος ποὺ ἐσεῖς δὲν τὸν ἐσυλλογισθήκατε. Ἅμα μπῇ πάλι μέσα ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ δῇ ἐδῶ μέσα ἀντὶ ἑνὸς κυρίου καὶ μιᾶς κυρίας, δύο κυρίες θὰ βάλῃ ὑπόνοιες. Δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ ντυθῶ ἐγὼ ἀνδρικὰ ροῦχα.

— Ἔχετε ὁλωσδιόλου δίκαιον, γλυκειὰ Μαγκνέτα.

— Τὰ ροῦχα σας, θὰ μοῦ πήγαιναν καλὰ πιστεύω.

— Πιστεύω κ' ἐγώ. Γιατὶ εἶστε στὸ ἀνάστημά μου περίπου.

— Λοιπὸν, παρακαλῶ, γυρίσετε πρὸς τὴν πόρτα ὅσο θὰ χρειασθῶ γιὰ νὰ ντυθῶ καὶ προσέχετε νὰ μὴν μπῇ ὁ ὑπάλληλος πρὶν τελειώσῃ ὁλωσδιόλου ἡ μεταμόρφωσις... Γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ μεταβολὴ θὰ σᾶς δανείσω τὶς χρυσὲς ἀλυσσίδες τῶν βραχιολιῶν μου.

Ἡ Μαγκνέτα εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν μετεμορφώθη εἰς ἕνα κομψότατον κύριον.

— Ἔτσι, τώρα μπορεῖτε νὰ γυρίσετε.

Ὁ κύριος ἔμεινε γοητευμένος.

— Ἄ, μὰ φαίνεσθε θαυμάσια. Ἡ μεταμόρφωσις εἶνε ὑπερτελεία. Τώρα εἶσθε σεῖς, ὁ κύριος κι' ἐγὼ ἡ κυρία. Ἀλλὰ τώρα, ἀφοῦ σᾶς ἐμαρτύρησα τὰ μυστικά μου, μαρτυρήσατέ μου καὶ σεῖς τὰ δικά σας. Πῶς πετᾶτε στὸν ἀέρα, πηδῶντας ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο σας;

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ὅμως τοὐναντίον ἕνα ἄλλο μυστικό, ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ πολὺ περισσότερο. Δὲν εἶμαι ἡ Μαγκνέτα, ἀλλὰ ἕνας μυστικὸς ντετεκτίβ, καὶ εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ σᾶς συνοδεύσω ὄχι στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ πίσω στὴ Βουδαπέστη. Καὶ τώρα θὰ σᾶς βάλω τὶς ἀλυσσίδες ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα, μέ μόνην τὴν διαφορὰ πῶς δὲν θὰ εἶνε ἀπὸ χρυσάφι ἀλλὰ ἀπὸ σίδερο.

Μ' Γιοκάϊ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ὀνόμασε μίαν γυναῖκα πουλάκι καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ μειδιάσῃ. Ὀνόμασε τὴν ὄρνιθα καὶ θὰ θυμώσῃ. Ὀνόμασε μίαν νεαρὰν γυναῖκα μάγισσαν καὶ θὰ εὐχαρστηθῇ. Ὀνόμασε ὅμως μάγισσα καὶ μιὰ γρηὰ καὶ θὰ ἰδῆς πῶς θὰ συνοφρυωθῇ. Ὀνόμασε ἕνα κορίτσι γατάκι καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι τῆς ἀρέσει. Ὀνόμασε μιὰ γυναῖκα γάτα καὶ θὰ σὲ μισήσῃ. Παράδοξα ὄντα ἡ γυναῖκες!

Ἂν εἰπῇς εἰς ἕνα ἄνδρα, ὅτι εἶνε σκυλλὶ στὴ δύναμι, τὸν κολακεύεις, ἂν τὸν πῇς σκύλλο, θὰ σοῦ τὶς βρέξῃ. Δὲν τὸν μέλλει ἂν τὸν ὀνομάσῃς ταῦρο διὰ τὴν γενναιότητά του, ἂν ὅμως τοῦ εἰπῇς πῶς εἶνε τράγος, σὲ σκότωσε. Παράδοξα ὄντα καὶ οἱ ἄνδρες!

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἐτελέσθησαν ἐν Καλάμαις οἱ ἀραβῶνες τοῦ ἐμπορο-βιομηχάνου καὶ ἰδιοκτήτου καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Μπουκέτου» κ. Κωνσταντίνου Ι. Θεοδωροπούλου μετὰ τῆς δίδος Λέλας Ι. Ρεμπουτσάκου, ἐκ τῶν καλλίστων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως.